

Страни в главното производство

Pál Aranyosi

Друга страна: Generalstaatsanwaltschaft Bremen

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 1, параграф 3 от Рамковото решение на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (2002/584/ПВР) ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че екстрадиция с цел осъществяване на наказателно производство е недопустима, когато са налице сериозни индиции, че условията на задържане в издаващата държава членка нарушават основните права на засегнатото лице и основните правни принципи, които са залегнали в член 6 от Договора за Европейския Съюз, или трябва да се тълкува в смисъл, че в тези случаи изпълняващата държава членка може или трябва да постави решението за екстрадиция в зависимост от предоставянето на гаранция за спазване на условията на задържане? Дали за тази цел изпълняващата държава членка може или трябва да определи конкретни минимални изисквания към условията за задържане, които следва да бъдат гарантирани?
- 2) Трябва ли член 5 и член 6, параграф 1 от Рамковото решение на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (2002/584/ПВР) да се тълкуват в смисъл, че съдебният орган, издал европейската заповед за арест, има и правото да предоставя гаранции за спазване на условията на задържане, или в това отношение остава приложима националната уредба относно компетентността в изпълняващата държава?

⁽¹⁾ (ОВ L 190, стр. 1).

Жалба, подадена на 27 юли 2015 г. от Timab Industries, Cie financière et de participations Roullier (CFPR) срещу решението, постановено от Общия съд (осми състав) на 20 май 2015 г. по дело T-456/10, Timab Industries и CFPR/Комисия

(Дело C-411/15 P)

(2015/C 320/27)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: Timab Industries и Cie financière et de participations Roullier (CFPR) (представител: N. Lenoir, avocate)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателите

- Да се отмени решението на Общия съд от 20 май 2015 г., постановено по дело T-456/10,
- да се върне делото на Общия съд, за да се намали по подходящ начин размерът на глобата,
- да се установи, че Общият съд е нарушил правото на справедлив процес поради неразумната продължителност на съдебното производство,
- да се осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват пет основания за отмяна.

На първо място, Общият съд не е взел предвид правилата относно тежестта на доказване и нарушил правото им на защита, като приел, че в хода на процедурата за постигане на споразумение жалбоподателите следва да докажат неучастие си в картела преди 1993 г.

На второ място, те твърдят, че Общият съд е нарушил правото им да не се самоуличават, както и правото им на защита. Общият съд нарушил правомощието си за пълен съдебен контрол, като не упражнил контрол върху задължението на Комисията да докаже квалификацията за твърдени „признания“ на жалбоподателите, която е имала съществено влияние върху определянето на размера на глобата.

На трето място, Общият съд нарушил обхвата на правомощието си за пълен съдебен контрол, като след оттеглянето на жалбоподателите от процедурата за постигане на споразумение приел за „нови доказателства“ признанието на Комисията за неучастие им в картела в периода между 1978 и 1992 г., за да се обоснове налагането на съществено увеличена глоба за нарушение със значително намалена продължителност.

На четвърто място, Общият съд нарушил правомощието си за пълен съдебен контрол, опорочил решението си с противоречиви мотиви, допуснал грешки при прилагане на правото във връзка с процедурата за постигане на споразумение и нарушил принципите на оправдани правни очаквания и на равно третиране, като се е съгласил с почти пълното заличаване на намаленията за сътрудничество, предоставени в хода на процедурата за постигане на споразумение, което жалбоподателите не могли да предвидят разумно в такива размери.

На последно място, жалбоподателите твърдят, че Общият съд нарушил правомощието си за пълен съдебен контрол и принципите на равно третиране и за индивидуално определяне на наказанията.

В допълнение жалбоподателите искат от Съда да установи, че Общият съд не е зачел правото на справедлив процес, нарушавайки член 47, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз и на член 6, параграф 1 от Европейската конвенция по правата на човека поради неразумната продължителност на производството.

Преюдициално запитване от Supreme Court (Ирландия), постъпило на 27 юли 2015 г. — Elaine Farrell/Alan Whitty, Minister for the Environment, Ireland и Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)

(Дело C-413/15)

(2015/C 320/28)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Supreme Court

Страни в главното производство

Жалбоподател: Elaine Farrell

Ответници: Alan Whitty, Minister for the Environment, Ireland и Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)